KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 16. DECEMBER 1980 [1]

SpA Metallurgica Rumi
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Kvotasystem for stålproduktion«

Sag 258/80 R

Sammendrag

Sag om foreløbige forholdsregler — Domstolens beføjelser — beføjelse til at udsætte eller fravige en generel beslutning — begrænsninger

Sag om foreløbige forholdsregler — betingelser for at anvende foreløbige forholdsregler — direkte forbindelse med den i hovedsagen omtvistede beslutning
(EKSF-traktaten, art. 39; procesreglementet art. 83, stk. 2)

I sag 258/80 R

SpA METALLURGICA RUMI, Bergamo, Italien, ved Giacomo Fustinoni og Guiseppe Marchesini, advokater ved Den italienske Republiks Corte di Cassazione, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean Hoss, 84, Grand-Rue,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Alberto Prozzillo, og med valgt adresse hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgte,

1 — Processprog: Italiensk.

afsiger

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

følgende

KENDELSE

Sagsfremstilling

I — Sagens baggrund

1. Ved beslutning 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) har Kommissionen ud fra den opfattelse, at Fællesskabet som følge af faldet i ståleftерspørgslen står over for en åbenbar kriseperiode i den i artikel 48 i EKSF-traktaten forudsatte betydning, og at de i artikel 57 angivne virkemidler ikke gør det muligt at imødegå denne situation, indført et kvotasystem for produktionen af råstål (artikel 1) og 4 grupper valsede produkter.

Gruppe IV omfatter lette profiler, dvs. valstråd i ringe, armeringsstål og andet handelsstål, der står opført i Eurostat-spørgeskemaet i henholdsvis linjerne 132, 133 og 134.

2. I artikel 1, stk. 4, i beslutning 2794/80 bestemmes, at Kommissionen administrerer kvotasystemet. Den kan lade sig assistere af uafhængige organisationer eller eksperter. For virksomhedernes oplysninger gælder for tavshedspligt.

3. Kvoterne for nævnte gruppe IV for fjerde kvartal af 1980 fastsættes i medfør af artiklerne 3, 4 og 5 i denne generelle beslutning ved anvendelse af en reduktionssats på 17,39 % i forhold til den i artikel 4 angivne *referenceproduktion*. Ifølge beslutningens artikel 5, stk. 2, svarer reduktionssatsen for råstål til gennemsnittet af reduktionssatsen for de fire valsede produktgrupper vægtet ud fra *referenceproduktionen* for hver af disse produktgrupper.

4. Af artikel 4 fremgår, at den kvartalsmæssige referenceproduktion for hver virksomhed beregnes således:

»1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionstal i referenceperioden.«

...

5. I beslutningens artikel 7, stk. 2, bestemmes:

»For så vidt angår leverance af produkter underkastet kvotasystemet, må virksomhederne ved leverancer inden for Fællesskabet for hver produktgruppe ikke overskride forholdet mellem leverancer til Fællesskabet og samlede leverancer i de 12 måneder i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilke summen af produktionen af de fire grupper af valsede produkter var højest.«

6. I artiklerne 10, 11 og 12 bestemmes, at virksomhederne skal meddele Kommissionen de i disse bestemmelser angivne oplysninger og i artikel 13 anføres nærmere, at

»1. Kommissionen efterprøver nøjagtigheden af virksomhedernes anmeldelser og oplysninger. Virksomhederne er forpligtede til at tillade disse efterprøvelser, uden at en individuel beslutning er nødvendig. Kontrollantens mandat skal henvise til denne bestemmelse og angive, hvilke af virksomhedens anmeldelser og oplysninger, det påhviler ham at efterprøve.

2. Virksomheder, som unddrager sig de forpligtelser, der følger af artiklerne 10, 11, 12 og 13, stk. 1, eller som leverer urigtige oplysninger, kan pålægges de i traktatens artikel 47 omhandlede bøder og tvangsbøder.«

7. Ved individuel beslutning af 1. november 1980 fastsatte Kommissionen det sagsøgende selskabs produktionskvoter således:

	Referencer				Reduktion	Kvota 4. kvartal 1980
	Oktober 1978	November 1979	December 1977	I alt		
	t	t	t	t	%	t
Valsede produkter						
Gruppe I					20,78	
Gruppe II					18,93	
Gruppe III					21,93	
Gruppe IV	36 390	40 466	35 833	112 689	17,39	93 092
I alt I—IV	36 390	40 466	35 833	112 689		93 092
Stål	46 500	47 392	42 010	135 902	17,39	112 269

8. Kommissionen meddelte ved skrivelse af 3. november 1980 det sagsøgende selskab, at befuldmægtigede, hvem denne opgave var blevet særligt betroet,

med bistand af ingeniører ville indhente de oplysninger, der var nødvendige for at kontrollere selskabets overholdelse af produktionskvoterne. Den anmodede det sagsøgende selskab om at opgive navnet på de personer, som skulle varetage dets kontakter med disse repræsentanter fra Kommissionen. Den 10. november 1980 meddelte det sagsøgende selskab skriftligt navnet på dets generaldirektør, der ville tage sig af kontakterne med Kommissionens inspektører.

Den 11. november 1980 indfandt en inspektør fra en af Kommissionen benyttet virksomhed og en ingeniør sig som Kommissionens befuldmægtigede på det sagsøgende selskabs produktionsanlæg for at kontrollere, om det sagsøgende selskab overholdt de produktionskvoter, det var blevet pålagt ved telex af 1. november 1980.

9. Det sagsøgende selskab modsatte sig denne kontrol med den begrundelse, at den af Kommissionen befuldmægtigede ingeniør stod »i et afhængighedsforhold« til en konkurrerende virksomhed i stålindustrien. Ved at lade sig assistere af denne ingeniør som sagkyndig ved kontrollen i det sagsøgende selskab kunne Kommissionen ikke sikre dettes forretningshemmeligheder, hvilket var i strid med artikel 1, stk. 4, i beslutningen af 31. oktober 1980.

Denne vægring blev protokolleret og attesteret af Kommissionens og det sagsøgende selskabs repræsentanter.

10. I et telex af 26. november 1980 til det sagsøgende selskab fastslog Kommissionen, at den med de kontrolopgaver, der påhviler den, nødvendigvis måtte lade sig bistå af eksperter på jern- og stålindustriens område.

»Det personel, der udfører kontrollen, ledes principielt på Kommissionens ansvar af en ansat fra det selskab, som Kommissionen har betroet opgaver af denne art. Eksperterne fungerer som tekniske rådgivere for Kommissionen og udfører deres hverv efter instrukser fra det selskab, hvori de er ansat, der er ene om at organisere og lede kontrollen på stedet.

Såfremt den virksomhed, der kontrolleres, konstaterer, at den tekniske rådgiver stiller spørgsmål, der vedrører drifts-, produktions- eller forretningshemmeligheder, kan der via kontrolpersonalets leder rettes anmodning til Kommissionen om foranstaltninger til fjernelse af de problemer, som den tekniske rådgivers spørgsmål har givet anledning til.«

Det sagsøgende selskab meddelte efter modtagelsen af disse oplysninger ved telex af 28. november 1980 Kommissionen følgende:

»Når henses til, at de nævnte teknikere ikke bliver beføjet til at tage initiativer og at deres kontrol kan standses eller udelukkes, såfremt selskabet har grund til at befrygte, at dets ved traktaten beskyttede interesser trues, må der antages at være givet så præcise garantier, at vi skal afstå fra yderligere indvendinger.«

II — Skriftvekslingen

1. Ved stævning af 20. november 1980, registreret på Domstolens justitskontor den 24. samme måned, har det sagsøgende selskab anlagt sag med påstand om annullation af den individuelle beslutning af 1. november 1980 først og fremmest under påberåbelse af, at den generelle beslutning 2794/80, i medfør af

hvilken den individuelle beslutning er vedtaget, er ulovlig.

Det sagsøgende selskab har støttet sin påstand om den generelle beslutning ugyldighed på følgende grunde:

— den *tilbagevirkende gyldighed,* der er givet den

— *den måde, produktionskvoterne er blevet fastsat på*

— fastfrysningen af *leverancerne* på Fællesskabets område

— den manglende beskyttelse mod indførsler fra *tredjelande*

— den utilstrækkelige beskyttelse af *forretningshemmeligheder* i de berørte virksomheder for så vidt angår de befuldmægtigede, der skal udføre inspektion og kontrol.

2. Det sagsøgende selskab har den 28. november 1980 i medfør af artikel 39 i EKSF-traktaten og artikel 83 i Domstolens procesreglement fremsat begæring om foreløbige forholdsregler. I begæringen kræver det sagsøgende selskab, at

a) fuldbyrdelsen af den anfægtede individuelle beslutning udsættes, i al fald i det omfang produktion (og salg) i oktober 1980 er medregnet i det ved beslutning 2794/80/EKSF indførte kvotasystem, og idet dette system eventuelt erstattes af en to måneders kvota for november og december i indeværende år,

b) det pålægges Kommissionen ufortøvet at træffe de forholdsregler, der kan anvendes i medfør af EKSF-traktatens artikel 74, og for hvis anvendelse samtlige forudsætninger er til stede i det foreliggende tilfælde, og

c) det pålægges Kommissionen at undlade i al fald ved kontrol og undersøgelser hos det sagsøgende selskab at anvende teknikere, der er ansat i konkurrerende eller lignende jernmetalvirksomheder.

Kommissionen har i sine bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler nedlagt påstand om, at Domstolen

a) afviser selskabet Rumi's begæring om foreløbige forholdsregler,

b) tilpligter selskabet at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes søgsmålsgrunde og argumenter

A — Udsættelse af fuldbyrdelsen af den individuelle beslutning af 1. november 1980

Det sagsøgende selskab mener, at fastsættelsen af dets stål- og armeringsstålkvoter for 4. kvartal 1980 er sket med tilbagevirkning, idet der herved er henset til dets produktion i oktober. Selskabet bestrider lovligheden af en sådan »dies a quo«-metode, der griber ind i endelige retspositioner, erhvervet før ordningens ikrafttræden, og krænker producenternes beskyttelsesværdige »forventninger«. »Hensigtserklæringen« i Kommissionens meddelelse, offentliggjort i EFT den 11. oktober 1980, ændrer intet heri, idet begrænsninger gældende for *salgssektoren* i EKSF-området ikke omtales i denne meddelelse.

Med hensyn til om der foreligger uopsættelighed, har selskabet anført, at dommen i hovedsagen utvivlsomt først vil falde efter udløbet af anvendelsesperioden for den generelle beslutning (31. 6. 1981). Det sagsøgende selskab vil hermed lide stort og uafvendeligt tab, idet der ikke efterfølgende kan rådes bod

på virkningerne af en afbrydelse af dets produktion og salg på fællesmarkedet.

Under disse omstændigheder bliver den af nævnte tilbagevirkning affødte forringelse af virksomhedernes finansielle stilling en sådan yderligere betydelig byrde, som efter Domstolens opfattelse, f.eks. i kendelse afsagt af Domstolens præsident den 20. oktober 1977 i sag 119/77 R, Nippon Seiko mod Rådet og Kommissionen (Sml. 1977, s. 1867), ikke bør pålægges virksomheder, der har fremsat begæring om en foreløbig forholdsregel.

Kommissionen har indledningsvis anført, at begæringen om en foreløbig forholdsregel så åbenbart forfølger samme mål som hovedsagen, og at den allerede af denne grund må afvises.

Begæringen tager ikke sigte på en udsættelse, men i virkeligheden på annullation af den anfægtede beslutning. Den må således afvises, idet en sag om udsættelse af fuldbyrdelse af en retsakt ikke kan blive til et annullationssøgsmål, idet Domstolen, når den skal træffe realitetsafgørelse, da vil være stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning. Dette fremgår af kendelse afsagt af Domstolens præsident den 28. marts 1975 i sag 44/75 R. Könecke mod Kommissionen (Sml., s. 637).

Kommissionen finder, at den har taget højde for de individuelle problemer, den generelle beslutning kunne give anledning til. Artikel 14 i denne beslutning fastlægger således en procedure, hvorved en virksomhed, der er i usædvanlige vanskeligheder, kan rette henvendelse til Kommissionen. Det sagsøgende selskab har ikke benyttet adgangen hertil, hvilket er tilstrækkeligt bevis for, at en af forudsætningerne for at der kan træffes kendelse om en foreløbig forholdsregel, nemlig faren for at sagsøgeren lider ubodelig skade, ikke er opfyldt.

Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at den anfægtede individuelle beslutning ikke er et udslag af Kommissionens skønsbeføjelser, idet metoden til beregning af kvoterne detaljeret er fastlagt i den generelle beslutning, og de såkaldte ubodelige tab således er foranlediget af denne og skulle ramme samtlige virksomheder i jern- og stålindustrien.

Kommissionen har som bevis på, at de påberåbte tab ikke foreligger, fremlagt en oversigt over såvel det sagsøgende selskabs produktion i sidste kvartal i de nærmest foregående år som de for sidste kvartal af 1980 fastsatte produktionskvoter:

(i ton)

	1977	1978	1979	Kvoter
Stål	134 565	129 331	137 540	112 269
Valsede produkter	101 379	103 865	99 397	93 092

Den har heraf sluttet, at de anførte reduktioner ikke kan medføre tab, der kan gøre det berettiget at udsætte fuldbyrdelsen af en retsakt fra Fællesskabet.

B — Anvendelse af EKSF-traktatens artikel 74

Det sagsøgende selskab er af den opfattelse, at det er særlig udsat for at lide tab som følge af importen af stål og valsede produkter fra tredjelande. Det kræver derfor, at det pålægges Kommissionen ufortøvet at træffe de forholdsregler, der kan anvendes i medfør af artikel 74 i EKSF-traktaten, idet samtlige betingelser for anvendelse af denne bestemmelse er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

Kommissionen har gjort gældende, at denne påstand ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det ifølge Domstolens faste praksis ikke er muligt via en begæring i anledning af uopsættelighed at opnå andet resultat end det, der kan opnås i hovedsagen. Men selv om Domstolen skulle behandle sagsøgerens påstand, vil der alene kunne blive tale om annullation af den generelle beslutning, men ikke om iværksættelse af de i artikel 74 omhandlede forholdsregler.

C — Overholdelse af tavshedspligten

Det sagsøgende selskab har gjort gældende, at den i beslutning 2794/80 flere gange omtalte tavshedspligt ikke er overholdt, hvis ansatte fra konkurrerende eller lignende virksomheder anvendes blandt de teknikere, der har til opgave at gennemføre kontrol i virksomhederne.

Det sagsøgende selskab har gennemgået artikel 1, stk. 4, i nævnte beslutning og mener ikke, at man kan kalde personer, der er ansat i en tilsvarende eller konkurrerende virksomhed for »tredjemænd« eller »uafhængige«.

Kommissionen mener, at påstanden under C skal afvises fra realitetsbehandling. En begæring om udsættelse af fuldbyrdelse af en retsakt kan ifølge artikel 83, stk. 1, i procesreglementet, kun admitteres, hvis den begærende har indgivet klage over denne retsakt til Domstolen. Dette indebærer, at der ved anfægtelse af en retsakt for en dels vedkommende kun kan fremsættes begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen for så vidt angår den del af den generelle beslutning, som er hjemmelen for den individuelle beslutning. I det foreliggende tilfælde indeholder den del af den generelle beslutning, der anfægtes, bestemmelser om indførelse af kvotasystemet i medfør af artikel 58 i EKSF-traktaten. Den øvrige del af den generelle beslutning, der retligt må udsondres herfra, er støttet på artikel 47 i EKSF-traktaten og indeholder bestemmelser om virksomhedskontrol. Den påstand om ugyldighed, der går forud for annullation af den individuelle beslutning, kan derfor ifølge Kommissionen kun gælde den del af den generelle beslutning, i medfør af hvilken den anfægtede individuelle beslutning er udstedt.

For så vidt angår valget af de personer, der har til opgave at føre kontrol, mener Kommissionen ikke, at virksomhederne har ret til at afvise en inspektør. Endelig har Domstolen i sin dom af 16. december 1963 i sag 18/62, Barge mod Den Høje Myndighed (Sml. 1954-1964, s. 443) anerkendt, at uafhængige sagkyndige kan benyttes til gennemførelsen af kontrol.

Kommissionen finder endelig efter en fortolkning af Rumi's telex af 28.

november 1980, at det sagsøgende selskab efter Kommissionens forklarende bemærkninger har accepteret, at eventuelt også uafhængige befuldmægtigede gennemfører de omhandlede kontrolundersøgelser. Det sagsøgende selskab har hermed tilkendegivet, at det ikke havde grund til at frygte alvorlige og uoprettelige tab og må hermed også stiltiende have tilbagekaldt sin begæring om udsættelse.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har efter formelig indkaldelse afgivet mundtlige indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler i retsmødet den 15. december 1980.

Grunde

1 Ifølge artikel 39 i traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab har indbringelse af sager for Domstolen ingen opsættende virkning. Domstolen kan dog, såfremt den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede beslutning. Domstolen kan endvidere foreskrive alle andre nødvendige foreløbige foranstaltninger.

2 Ifølge artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement er det en betingelse for udsættelse af fuldbyrdelsen og for afgørelsen om foreløbige forholdsregler, at der foreligger omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og grunde, ifølge hvilke nødvendigheden af sådanne forholdsregler forekommer umiddelbart berettigede.

3 Begæringen om foreløbige forholdsregler falder i tre klart adskilte dele, hvorfor disse skal behandles hver for sig i lyset af de ovenfor nævnte bestemmelser.

A — Udsættelse af fuldbyrdelsen

4 Beslutningen af 1. november 1980, hvis fuldbyrdelse kræves udsat, giver det sagsøgende selskab oplysning om de referenceproduktioner og produktionskvoter, der følger af gennemførelsen af den generelle beslutning 2794/80/EKSF og angiver hermed kvoternes størrelse til 93 092 ton for valsede produkter i gruppe IV og til 112 269 ton for stål.

5 Det sagsøgende selskab har rejst indsigelse mod, at selv om den generelle beslutning 2794/80, i medfør af hvilken den anfægtede beslutning er udstedt, først trådte i kraft den 31. oktober 1980, omfatter kvoterne også produktionen i oktober 1980, skønt der for denne måned ikke gjaldt nogen produktionsbegrænsning. Selskabet gør gældende, at såfremt dets produktion og salg for oktober 1980 medregnes i de kvoter, det har fået tildelt, må selskabet — for ikke at risikere gældende alvorlige sanktioner — afbryde produktionen, samt for så vidt angår dets salg, se bort fra ordrer, som det ellers er kontraktligt forpligtet til at opfylde.

6 Dette første krav vedrører for så vidt angår 4. kvartal i 1980 dels fastsættelsen af kvoter (artiklerne 3, 4 og 5 i beslutning 2794/80) og dels begrænsningerne af leverancer på det fælles marked (artikel 7). Disse to forhold skal i det følgende behandles hver for sig.

I — Fastsættelsen af det sagsøgende selskabs produktionskvoter

7 Det fremgår af begæringen om foreløbige forholdsregler samt af de under retsforhandlingerne fremlagte oplysninger, at begæringen, skønt denne er generelt affattet, i alt væsentligt sigter på at opnå en afgørelse om, at de kvoter, der er tildelt det sagsøgende selskab — som en undtagelse fra den generelle beslutning 2794/80/EKSF — fastsættes således, at produktionen i oktober ikke medregnes, altså fastsættes for to måneder (november og december) og ikke for tre måneder, og således, at også referenceproduktionen fastlægges på grundlag af tallene fra de to tilsvarende bedste måneder i perioden fra juli 1977 til juni 1980. Begæringen udgør således på én gang en begæring om udsættelse og en begæring om »nødvendige foreløbige forholdsregler« som omhandlet i artikel 39 i EKSF-traktaten og i artikel 83, stk. 2, i procesreglementet.

8 Det står fast, at beslutningen af 1. november 1980 for så vidt angår dens angivelser af referencemængderne i ton samt dens fastsættelse af kvoterne for 4. kvartal i 1980 for virksomheden, absolut ikke er et resultat af skønsbeføjelser, som Kommissionen er tillagt på området. Beslutningen er tværtimod et resultat af en automatisk anvendelse af de præcise og detaljerede kriterier i artiklerne 3, 4 og 5 i den generelle beslutning 2794/80/EKSF. Heraf følger, at det sagsøgende selskab reelt kræver, at Domstolen skal gøre en individuel

undtagelse fra den generelle beslutning 2794/80/EKSF og til den pågældende virksomheds fordel anordne andre kriterier for fastsættelsen af produktionskvoter end dem, der finder anvendelse på samtlige virksomheder i jern- og stålindustrien.

9 Kun under ekstraordinære forhold og i tilfælde, hvor det sagsøgende selskab uden de begærede forholdsregler åbenbart ville lide et meget alvorligt og uopretteligt tab, som ikke engang kunne afbødes ved annullation af den i hovedsagen anfægtede retsakt, kan Domstolen suspendere eller gøre undtagelse fra en generel beslutning, som sagsøgeren måske ikke engang ville kunne kræve annulleret efter traktatens artikel 33.

10 Dette må gælde så meget desto mere i den foreliggende sag som de forholdsregler, der kræves anordnet, som følge af det korte tidsrum, for hvilket de anfægtede kvoter er fastsat, nemlig 4. kvartal af 1980, ville være af uafvendelig karakter og herved foregribe afgørelsen af tvisten i hovedsagen samt medføre, at konkurrencen mellem det sagsøgende selskab og de virksomheder, som fremstiller og udbyder de samme produkter som selskabet, ville blive ulige.

11 Det skal endvidere fremhæves, at det i artikel 14 i beslutning 2794/80/EKSF med henblik på usædvanlige situationer bestemmes, at »såfremt de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved denne beslutning, og de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, kan denne forelægge Kommissionen sagen ledsaget af behørig dokumentation. Kommissionen gennemgår sagen så hurtigt som muligt i lyset af målene for denne beslutning. Om fornødent tilpasser Kommissionen bestemmelserne i denne beslutning.«

12 Selv om denne procedure efter artikel 14 ikke i og for sig udgør en betingelse for at antage begæringen om foreløbige forholdsregler til realitetsbehandling, må det, når henses til, at det sagsøgende selskab ikke har anset det for nødvendigt at rette henvendelse til Kommissionen for at få forøget

kvoterne samt til, at selskabet ikke under nærværende sag har fremlagt oplysninger, som godtgør, at selskabet faktisk vil lide alvorlig og uoprettelig skade, såfremt de anfægtede kvoter forbliver uændrede, sluttes, at der ikke er ført tilstrækkelig bevis for, at en udsættelse eller foreløbige forholdsregler som begæret er uopsættelige og nødvendige.

13 Det sagsøgende selskab har i øvrigt uden yderligere dokumentation gjort gældende, at dets kvoter vil være opbrugt den 19. december 1980, og at det da må standse sin produktion. Kommissionen har ubestridt anført, at selskabets samlede produktion af stål og armeringsstål for månederne oktober-november 1980 androg 157 359 ton. Heraf følger, at det sagsøgende selskab i december endnu havde en mængde på 205 361 ton minus 157 359 ton, altså 48 002 ton.

(i ton)

	Produktion			Kvoter
	Oktober 1980	November 1980	Oktober og november 1980	4. kvartal 1980
Armeringsstål	43 812	30 128	73 940	93 092
Stål	44 604	38 815	83 419	112 269
I alt	88 416	68 943	157 359	205 361

I øvrigt fremgår det også klart, at selskabets produktion af rundt armeringsstål i oktober 1980 har været usædvanlig høj i sammenligning med produktionen i samme tidsrum i de fem foregående år, hvorfor det kan antages, at det sagsøgende selskab inden den pågældende beslutning bevidst har øget sin produktion i usædvanligt omfang.

14 Produktionens fordeling på månederne november og december har ikke — for så vidt angår overholdelsen af de ved kvoterne afstukne grænser — kunnet volde det sagsøgende selskab sådanne problemer, som berettiger til at anordne de af selskabet begærede undtagelsesforanstaltninger, der vil give selskabet en gunstigere stilling i forhold til konkurrerende virksomheder. Det skal endvidere bemærkes, at det af erklæringer fra både Kommissionen og

det sagsøgende selskab fremgår, at selskabet kan klare sine eventuelle forpligtelser over for sine kunder ved at udtage varer fra de meget store lagre, som selskabet selv har oplyst, det ligger inde med.

II — Begrænsningerne af leverancer på det fælles marked

15 Begæringen om udsættelse af fuldbyrdelsen gælder også de begrænsninger af leverancer inden for Fællesskabet, der følger af artikel 7, stk. 2, i den generelle beslutning 2794/80/EKSF.

16 Dette krav må afvises. En begæring om foreløbige forholdsregler kan kun angå foreløbige forholdsregler, der direkte vedrører den beslutning, hvorom tvisten i hovedsagen drejer sig. Det er ikke tilfældet her, idet beslutningen af 1. november 1980 ikke vedrører gennemførelsen af artikel 7, stk. 2, i beslutning 2794/80/EKSF. Det fremgår nemlig af Kommissionens udtalelser under retsforhandlingerne, at begrænsningerne vedrørende leveringsmulighederne inden for Fællesskabet ikke gælder varer på lager, der er fremstillet før den 1. oktober 1980, hvilket er tilfældet for det sagsøgende selskabs vedkommende.

17 Heraf følger, at den i så henseende begærede udsættelse og forholdsregel hverken er uopsættelig eller nødvendig, og dette må gælde så meget desto mere som beslutning 2794/80/EKSF ellers skulle ændres alene til det sagsøgende selskabs fordel.

B — Påstanden om et pålæg vedrørende artikel 74 i EKSF-traktaten

18 Det sagsøgende selskab har desuden krævet, at Kommissionen som en foreløbig foranstaltning pålægges ufortøvet at »træffe de forholdsregler, der kan anvendes i medfør af artikel 74 i EKSF-traktaten«.

19 Det er uden videre klart, at dette krav ikke opfylder de betingelser, der stilles i traktatens artikel 39 og procesreglementets artikel 83, stk. 2, for at Domstolen kan foreskrive »nødvendige foreløbige forholdsregler«, indtil den

har truffet afgørelse i den sag, som begæringen om foreløbige forholdsregler vedrører.

C — Overholdelsen af tavshedspligten

20 Det sagsøgende selskab kræver endelig, at Kommissionen som en foreløbig foranstaltning pålægges — ved kontrol og undersøgelser hos det sagsøgende selskab — at undlade at anvende teknikere, der er ansat i konkurrerende eller lignende jernmetalvirksomheder.

21 Som Kommissionen rigtigt har fremført, skal der bestå en direkte sammenhæng mellem en begæring om foreløbige forholdsregler og sagsgenstanden i hovedsagen. Dette er ikke tilfældet her, idet beslutningen af 1. november 1980 overhovedet ikke vedrører den kontrol og de undersøgelser, Kommissionen kan foreskrive for den sagsøgende virksomheds vedkommende.

22 Af samtlige de ovenfor anførte grunde, kan begæringen såvel for så vidt angår udsættelsen af fuldbyrdelsen som de øvrige begærede forholdsregler, ikke tages til følge.

Sagens omkostninger

23 Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Af disse grunde,

og inden anden afgørelse træffes,

bestemmes:

1. Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 16. december 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident